

KRISTUKSEN KUOLEMA JA YLÖSNOUSEMUS, 2

Pekka Ervastin esitelmä 9.4.1928

Kristuksen kuolema ja ylösnousemus, tämä kristittyjen keskeisin oppi ja mysterio, oli eilispäiväisen esityksemme aiheena, ja vaikka se venyi pitkälle, täytyy meidän tänäpäivänä vielä jatkaa esitystämme tästäysteriosta, nyt kuitenkin enemmän käännämme huomiomme ihmisten osanottoon tähänysterioon. Ilman tätä Kristuksen ylösnousemusysteriota, sillä parempaa nimeä emme sille keksi, ei olisi olemassa mitään uutta liittoa, mitään semmoista länsimaalaista salatiedettä eli okkultismia, niinkuin me nyt nimityksinä olemme tottuneet käyttämään.

Tahdomme nyt palata tuohon kohtaukseen Golgatan mäellä, jolloin Maria Magdalena näki mestarinsa Jeesuksen hänen kuolemansa jälkeen ylösnousseena. Silloin, kuten muistamme, sanoi Jeesus Magdalenalle, kun hän heittäytyi hänen jalkojensa juureen tahtoen niitä syleillä ja suudella: „Älä koske minuun.“ Eilen emme maininneet muuta kuin nämä sanat, mutta muistammehan evankeliumin kertomuksesta, että Jeesus liitti muutamia toisia sanoja niihin. Hän sanoi: „Älä koske minuun, sillä en ole vielä mennyt Isäni tykö: pian kyllä tulen lähtemään Isäni tykö, mutta vielä en ole sitä tehnyt.“ Nämähän ovat sangen salaperäisiä sanoja. Ja tuo ansiokas, tohtori Tollin, kirja Jeesuksen kuolemasta ottaa nämäkin sanat puheeksi ja selittää ne sangen luonnollisella tavalla seuraavasti: Jeesus tarkoitti noilla sanoilla, „en ole vielä mennyt Isäni tykö“ ainoastaan: en ole vielä kuollut, sillä olemmehan me tottuneet nimittämään kuolemaa myös menemiseksi esi-isien tykö. En muista aivan, kuinka suomeksi sanotaan, mutta onhan ruotsinkielessä tavallinen sana: han har samlats till sina fäder, hän on koottu isiensä luo. Sillä on vanhat juuret, se johtuu siitä, että kun ihminen kuoli menneinä aikoina, varsinkin juuri silloin, hän todella aivan kuin kerääntyi esi-isiensä

luo, hänet yhdistettiin esi-isiensä tajuntaan, hän tuli yhdeksi oman sukunsa, heimonsa yhteistajunnan kanssa. Hänet kerättiin siihen samaan verkkoon, missä toiset jo olivat. Tämä oli aivan erikoinen piirre meidän kuolemassamme ennen silloin, kun emme olleet niin paljon yksilöityneet, kuin nykyaikana olemme. Silloin meidät sitoi veri jonkunlaiseksi ryhmäsieluksi, jos saamme käyttää sitä sanaa, mutta sitä ei ole väärin ymmärrettävä: siihen meidät yhdistettiin kuollessa. Sentähden oli muinaisissa kansoissa myös tuo sanontatapa, että ihminen kerätään kuollessa isiensä luo. Nyt tohtori Toll tahtoo sanoa, väittää, että samalla tavalla on Uudessa Testamentissa käytetty tuota sanaa. Jeesus itse on voinut sanoa: „minä en ole mennyt Isäni luo“, tuo Isä ei ole esi-isä, vaan se sisäinen Isä, jonka luo kuollessa voimme mennä, ja siis, tarkoittaa tri Toll, ei tämä realistisesti tarkoita mitään muuta, kuin että Jeesus tahtoi sanoa: en ole vielä kuollut. Mutta huomattaamme, jos Jeesus olisi sanonut näin: „älä koske minuun, Maria Magdalena, en ole vielä kuollut“, mitä tämä sisältäisi? Epäilemättä, että Jeesus tunsu itsensä omassa ylösnousseessa, vaukeuolleesta heränneessä fyysillisessä ruumiissaan niin huonoksi, heikoksi, sairaaksi, että hän aivan pelkäsi kaikkea kosketusta: älä koske minuun, en ole vielä kuollut, tulen pian kuolemaan, mutta jonkun ihmehen kautta olen tässä vielä olemassa huonona, sairaana. Tämähän sisältyisi Jeesuksen sanoihin, jos ymmärrämme niin materialistisesti kuin tri Toll. Mielestäni siinä on pieni sana, joka epäilemättä kuuluu alkutekstiin, tuo sana „vielä“, joka antaa toisen vivahduksen Jeesuksen sanoille, sillä minkätähden hän käyttää sitä sanaa? Luonnollisesti hän olisi sanonut, jos olisi tuntenut itsensä huonoksi: älä koske minuun, en olekaan kuollut. Jos hän sanoi tuon sanan „vielä“, hän tahtoi painostaa, että hän kohta tulee kuolemaan, ja silloin hänelle itselleen hänen ylösnousemuksensa oli yhtä suuri hämmästyks ja ihme, kuin kaikille toisille, hän ei mitenkään osannut ajatella, että hän nousisi ylös. Näin se on materialistiselta kannalta. Mutta jos taas näemme koko hänen persoonallisuudessaan, toiminnassaan,

olemuksessaan jotain äärettömän paljon suurempaa, silloin panemme aivan toisen merkityksen hänen sanoihinsa, ymmärrämme ne aivan toisella, korkeammalla, mutta silti yhtä realistisella tavalla, ja silloin on myös tuo sana „vielä“ erinomaisen tärkeä ja kuvaava: „älä koske minuun, Magdalena, sillä tämä minun fyysillinen ruumiini on hyvin huono ja sairas, se ei kosketuksia siedä, sillä minä en ole vielä mennyt Isäni luo: pian kyllä menen ja silloin minuun saa koskeakin, mutta se ei ole tällä hetkellä vielä tapahtunut.“ Kun liitämme tuon merkityksen, meille totuudenetsijöinä ja salatieteilijöinä luonnollisen merkityksen, Jeesuksen sanoihin, silloin ymmärrämme, että hän itse tässä juuri paljastaa ylösnousemuksen ihmeellisen mysterion. Hän tässä tahtoo sanoa; „minä olen keskellä työtä vielä, en ole suorittanut työtäni vielä loppuun: Isäni herätti minut kuoleman unesta, mutta organismini ei ole täysin kirkas, uusi ylösnousemusruumiini ei ole täydellisesti organisoitu.“ Me eilen puhuimme uudesta ylösnousemusruumiista, sanoimme, ettei se ole sama, kuin jonkunlainen henkiruumis, josta buddhalaisissa kirjoissa puhutaan, se ei ole nirmaanakaaja, vaan se on ylösnousemusruumis, johon on koottu fyysillisen ruumiin viimeiset probleemit ja salaisuudet. Ylösnousemusruumiiseen ei ole tietysti otettu mukaan koko tämän fyysillisen ruumiin atomeja, eri puolia. Ymmärrämmehän sangen hyvin, että ruumis, joka on oleva ijankaikkinen, ei voi olla mikään tavallinen skeletti- eli luuustoruumis, kuten meidän ruumiimme. Luuthan ovat meidän fyysillisen ruumiimme kvintessenssi, jollei meillä olisi luustoa, emme voisi kannattaa itseämme, mehän olisimme geleetä. Mutta ylösnousemusruumiissa ei voi olla luustoa, skelettä, joka tietysti sekin on häviönalainen, vaikka onkin pitkäaikaisempi, kuin fyysillisen ruumiin muut osat. Mutta ylösnousemusruumiissa täytyy olla tämän fyysillisen ruumiin eri osia vastaavat voimat, itse näiden osien syntysanat: se ei siis ole paljas henkiruumis, joka on luotu toiselta tasolta ja joka siis on elävänä näkymättömässä maailmassa, vaan jokin semmoinen

ruumis, joka on elävänä tässäkin maailmassa, toisin sanoen kaikissa maailmoissa, kaikilla tasoilla. Jokin semmoinen ruumis täytyy ylösnousemusruumiin olla, mutta voidakseen semmoinen olla ja voidakseen olla ijankaikkinen, täytyy sen sisältää ainoastaan syntysanat kaikista näistä fyysillisen ruumiin eri olemuspuolista, syntysanat, itse alkuvoimat, luomisvoimat, ja sillä tavalla olla ihmisen kädessä, että vaikka hän itsessään siis tuossa ruumiissa on näkymätön, niin hän minä hetkenä tahansa, missä ja koska vaan, voi tehdä itsensä näkyväksi, fyysillisesti näkyväksi. Sentähden juuri on salatieteilijöitä, jotka arvelevat, että tämä prosessi oli suoritettu kuolemassa jo ja he sanovat näin: Kun Jeesus jo koko elämänsä aikana oli rakentanut itselleen tätä uutta, kirkastettua ylösnousemusruumista kokoamalla kaikkia voimia ja syntysanoja fyysillisen ruumiin sisimmistä salaisuuksista, niin hän, kun hänen ruumiinsa ristiinnaulitsemisen jälkeen vietiin hautaan, astui siitä omassa eetteriruumiissaan, tässä uudessa, pitkin hänen elämänsä luodussa eetterihaahmossa, helposti ulos täysin itsetietoisena, valmiina, kuolemattomana jo, ja silloin hänen fyysillisen ruumiinsa karkeimmat osat, luut, lihat j.n.e., kun ne käärittiin liinoihin yrttien ja hajuvesien kanssa, ne muutaman tunnin kuluttua hävisivät noiden yrttien ja hajuvesien vaikutuksesta, joten Jeesus oli vapautunut fyysillisen ruumiin karkeammista osista ja hän itse oli eetteriruumiissa haudan ulkopuolella. Kun apostolit, Pietari ja Johannes, tulivat haudan luo sunnuntaiaamuna, oli hauta, tyhjä, siellä oli ainoastaan jällellä kääriliinat. Näin arvelevat muutamat okkultistit, gnostikot, näin he selittivät jo kristikunnan ensimmäisinä aikoina tämän mysterion. Mutta toiset taas, ja me huomaamme, että evankeliumit ovat näiden toisten kannalla, sanovat: tämä prosessi ei ollut vielä ehtinyt tapahtua, Jeesus ei ollut saanut täysin valmiiksi ylösnousemusruumista, hänen kuolemansa oli yksi episodi, momentti, tässä ylösnousemusruumiin rakentamisessa. Hänen suuri tuskansa, epäilyksensä Getsemanessa johtui siitä, ettei hän ollut ehtinyt suorittaa loppuun tätä työtä, hänen

kuolemansa tuli yhdeltä kannalta katsoen hieman liian aikaisin. Sentähden hän oli suuressa tuskassa; miten käy, jos hänen luunsa lyödään rikki, silloin hän ei ole tilaisuudessa jatkamaan sitä työtä, jota oli alkuun pannut, hän ei ole tilaisuudessa rakentamaan valmiiksi ylösnousemusruumista. Sentähden hänen täytyi antautua Isän haltuun. Hänestä tuntui, että kaikki on yhden hiuskarvan varassa, jollei hän saa tuota työtä loppuun viedyksi. Mutta onneksi karma, näkymätön maailma saattoi auttaa häntä, että nuo sotamiehet saivat semmoisen inspirationin, etteivät lyöneet luita rikki, kuten oli tavallista. Sentähden hän oli tilaisuudessa voittamaan tuon kuoleman tuskan tässä inkarnationissa ja viemään loppuun ylösnousemusruumiinsa rakentamisen. Ja tämän ylösnousemusruumiinkin jatkuva rakentaminen tulee esille evankeliumissa siinä, että Jeesus Kristus ylösnousseena nimenomaan huomautti opetuslapsille ja apostoleille: „minä en ole kuollut vielä, olen sama kuin ennen, tarvitsen ruokaa.“ Ijankaikkinen ruumis ei tarvitse ruokaa, eihän se silloin ijankaikkinen olisi, mutta koska Jeesus ylösnousemisensa jälkeen jonkun aikaa söi, osoittaa se, että hän kantoi jonkun aikaa mukanaan karkeaa, fyysillistä ruumista. Kuinka kauan tämä ruumis oli hänellä mukana saadakseen lopullisesti ylösnousemusruumiinsa organisoiduksi, siitä ehkä emme voi tehdä aivan päteviä johtopäätöksiä. Tiedämmehän, että gnostikot sanovat – tämä näkyy Pistis Sophiasta – että Jeesus oli 11 v. kuolemansa jälkeen vielä opetuslastensa kanssa, hän tuli aina heidän luokseen, ilmestyi heidän keskelleen ja opetti heitä. Mutta toiselta puolen muistakaamme, jo jonkun aikaa fyysillisen kuolemansa jälkeen Jeesus esiintyi opetuslasten keskelle lukittujen ovien kautta. Materialistisesti tri Toll selittää, että opetuslapset olivat suljetussa huoneessa kokouksessaan ja Jeesus heidän huomaamattaan avasi oven ja samoin heidän huomaamattaan, kun olivat hämmästyksen vallassa, pujahti ulos ovesta. Mutta myös voimme ajatella yhtä hyvin, että hän oli jo

silloin saanut ylösnousemusruumiinsa organisoiduksi ja saattoi astua seinänkin läpi.

Sitten kerrotaan evankeliumissa, että muutamien kuukausien kuluttua Jeesus astui taivaaseen: opetuslapset olivat koolla mäellä ja Jeesus puhui heille ja sitten astui taivaaseen. Materialistisesti tämä selitetään sillä tavalla – ja on olemassa esseelainen traditioni vapaamuurarien kesken – että opetuslapset olivat tällöin niin hämmästyneitä, etteivät he panneet merkille, että vuorella oli sumua, johon Jeesus meni ja hävisi. Sehän voi pitää paikkaansa, jos Jeesus ei ollut ylösnousemusruumiissa vielä, mutta jos se oli hänellä, silloin pitää paikkansa evankeliumien kertomus, että Jeesus hävisi heidän näkyvistään, sillä silloinhan oli silmänräpäyksen asia olla näkyväinen ja näkymätön. Ja kun muistamme, että apostoli Paavali jonkun aikaa Jeesuksen kuoleman jälkeen kävi läpi suuremmoisen, ihmeellisen kokemuksen Damaskon tiellä, joka kokemus teki hänestä juuri Paavalin, silloin on kaksi mahdollisuutta olemassa: jos Jeesuksella ei ollut enää fyysillistä ruumista, vaan ylösnousemusruumis, silloin hän näyttäytyi Paavalille ja siitä olen monta kertaa puhunut ja siitä voidaan lukea kirjassa „Paavali ja hänen kristinuskonsa“, tai sitten Paavali näki Jeesuksen fyysisessä ruumiissa, ja sekin oli hänelle niin ihmeellinen kokemus, hän näki sen Jeesuksen, joka kuoli ristinpuulla, ilmielävänä, mutta myöskin loiston ympäröimänä ja semmoisen Paavalin henkisen kokemuksen yhteydessä, etteivät toiset panneet sitä merkille. Minä en tahdo lausua omaa mielipidettäni, koska nämä ovat Jeesukselle Kristukselle persoonallisia mysteριοita, en tahdo sanoa, millä hetkellä Jeesus oli valmiiksi organisoinut ylösnousemusruumiinsa; se ei ole tärkeä tietää, pääasia on, että me ymmärrämme, että hänen fyysillinen kuolemansa oli episodi, hänelle hyvin tärkeä ja välttämätön episodi tässä ylösnousemusruumiin luomisessa ja että hän lopulta siinä onnistui. Silloin pääasia, nim. ylösnousemusmysteerio, käy meidän järjellemme jonkun verran käsitettäväksi, me

ymmärrämme sitä niin paljon, kuin järjellä voimme sitä ymmärtää, sillä eihän järki sitä vielä paljon ymmärrä. Jotta meillä voisi olla enemmän todellisuuteen pohjautuva käsitys ylösnousemusruumiista ja sen mysteriosta, täytyy meidän kokea asioita, jotka eivät ole jokaisen kokemuspöydän sisällä. Tämä Kristuksen ylösnousemushan oli niin ihmeellinen, keskeinen tapahtuma, että siihen siihen nojautuu koko kristinuskon suuri salaisuus, koko se uskonnollinen liike, joka Jeesuksen Kristuksen jälkeen sai alkunsa. Ja sen johdostahan myöskin aina puhutaan, että kristitty ihminen voi tulla osalliseksi tästä vapahtajan ylösnousemisesta. Jos menemme hautajaisiin, jos olemme mukana haudalla, kun uskovaisen kristityn ruumis lasketaan haudan lepoon, saamme kuulla virkaasuorittavan papin siellä puhuvan ylösnousemuksesta, siitä suuresta lupauksesta, joka sisältyy Jeesuksen Kristuksen ylösnousemiseen: „Niinkuin Jeesus nousi ylös, niin on sinunkin herättävä viimeisenä päivänä.“ Se on kristikunnan suuri lupaus. Ja meidän täytyy totuudenetsijöinä vähän vähän tarkastaa, miten on tuon asian laita.

Jos kysymme, miten asiat käsitettiin kristikunnan alkuaikoina, niin näemme selvästi kaksi erilaista käsitystä. Toinen oli tavallisempi itse kristittyjen suuren joukon kesken, toinen taas gnostikkojen kesken, siis noiden oppineempien, vakavammin pyrkivien kristittyjen kesken, mutta myöskin joidenkuiden semmoisten oppineiden kristittyjen kesken, jotka eivät lukeutuneet gnostikkoihin, sillä me näemme, kuinka meidän kaikkien kristittyjen kirkkojen tunnustamat kirkkoisät puhuvat näistä asioista hieman eri tavalla ja selittävät tätä tavallisten uskovaisten kristittyjen n.s. ylösnousemusta hieman eri tavalla. Tuota toista, tavallisten uskovaisten kesken enemmän levinyttä käsitystä edustaa kirkkoisä Tertullianus, sangen intresantti persoonallisuus, mutta hieman materialistisesti hän sanoo: „Minä uskon, sentähden että se on järjetöntä.“ Me voimme ymmärtää hänen sanansa myös hieman toisella tavalla. Hän oli hieman materialisti sentähden, että hän käsitti tavallisten kristittyjen

ylösnousemisen sillä tavalla, että kun on viimeinen tuomiopäivä, kun siis on kulunut joku aika ihmisten kuoleman jälkeen – tavallisestihan käsitetään, että se tapahtuu kaikille yhtä aikaa – ja kuolleet herätetään haudoistaan, niin nämä kuolleet ihmiset, kristityt, paremmin sanoen heidän fyysilliset ruumiinsa aivan semmoisenaan herätetään uudestaan eloon. Tämähän ei ole meille ollenkaan mikään ihmeellinen oppi, sillä tänäpäivänä uskovat monet teologit ja uskovaiset kristityt niin. Muistan hyvin, kuinka kerran keskusteltiin erään papin kanssa ja hän oli huolissaan siitä, että täälläkin Suomessa on ruvettu harrastamaan ruumiin polttoa. „Ajatelkaa, kuinka kamala juttu tämä on, sillä kun ruumis poltetaan, millä tavalla saadaan se kokoon ylösnousemuksessa?“ Tämä oli alkuaikana, kun meillä puuhattiin ruumiinpolttoa, nyt ehkä papit ovat vähän tyyntyneet: „ehkä siitä jotain jää, että siitä saadaan ruumis kokoon.“ Mutta joka tapauksessa, kun ruumis on haudassa, tapahtuu kemiallinen prosessi, joka polttaa ruumiin, eihän viimeinen tuomio niin pian tule: katsokaamme vaan, mitä on 2000 vuotta sitten haudatuista jällellä. Pappi vähän hämmästyí, mutta sanoi: „kyllä Jumalalla on sentään keinosansa.“ Näin hän lohdutti toisia. Mutta tämä käsitys fyysillisen ruumiin ylösnousemuksesta on kotoisin kristillisen kirkon ensimmäiseltä vuosisadalta, ja Tertullianus oli sitä mieltä, että itse materia, lihallinen ruumis, nousee ylös. Gnostikot käsittivät toisella tavalla, he yleensä puhuivat, että on olemassa harharuumis, että Jeesus Kristus esiintyi siinä ruumiissa, mutta doketismi koski sitä seikkaa, että kun ylösnousemus tapahtuu, nousevat ihmiset ylös tällöisessä dokeessa, illusioniruumiissa, joka on tämän fyysillisen ruumiin kuva, mutta ei ole tämä. Ja yksi oikeaoppisista kirkkoisista, nim. Origenes, nimenomaan sanoo: „Ne kristityt“ – en muista, mainitseeko hän Tertullianuksen – „jotka uskovat, että itse lihallinen ruumis nousee ylös, ovat liian paljon kiinni materiassa, he eivät käsitä asioita, sillä eivät asiat ole sillä tavalla; ylösnousemuksessa ihminen nousee ylös henkiruumiissa.“ Hän

oli siis spiritualisti, eikä materialisti. Hän sanoo myös, että ihmisen sielu on olemassa ennen syntymää.

Nämä kaksi käsitystä on siis ollut olemassa aivan ensimmäisiltä vuosisadoilta saakka, ja meidän täytyy miltei valittaa, että juuri tuo materialistinen käsitys pääsi niin paljon vallalle ylösnousemuskäsityksen yhteydessä, sillä olisihan henkevämpää, jos ihmiset olisivat koettaneet käsittää henkimaailmaa enemmän ja käsittää, että ihmisellä voi olla henkiruumis, joka ei ole riippuvainen tästä fyysillisestä. Silloin ei esim. olisi kauhistuttu ruumiinpolttoa. Kumma kyllä, kerettiläisiä poltettiin roviolla keskiajalla: oliko siis kristityillä salainen toivo, etteivät ne nousisi ylös viimeisellä tuomiolla? Mutta me voimme myös kysyä, oliko Tertullianuksen käsitys aivan tuulesta temmattu, oliko hän uskovainen kristitty, joka arveli sinne ja tänne ja ajatteli, että ehkä asiat ovat niin? Oliko kristinuskon kirkkoisä ja johtaja niin epämääräinen, eikö hän perustanut sisäiseen kokemukseen omia oppejaan? Silloin meidän täytyy ajatella, että nuo ensimmäiset kirkkoisät olivat koko lailla naiveja olentoja, jotka eivät edes ajatelleet, vielä vähemmän kokivat. Mutta meidän ei tarvitse uskoa, ajatella niin halventavasti, sillä kun me tutustumme jonkun verran kirkkoisien omiin kirjoituksiin, niin huomaamme, kuinka uskon elämä on vakavaa ja todellista. Ei kukaan tahtonut pettää. Ei meidän tarvitse ajatella, että kaikki perustui itsepetokseen, kyllä oli totuuden etsintää, kokemusta, mutta kun ihmiset kokevat erilaisia asioita, aivan riippuen siitä, millä kohdalla he itse ovat pitkän pitkässä sielunsa kehityshistoriassa, niin emme voi olettaa, että kaikki tulisivat samoihin tuloksiin. Silloinhan totuus olisi helposti saavutettavissa. Päinvastoin meidän täytyy ymmärtää, että mitä vakavampia ihmiset ovat totuuden etsinnässään, sitä erilaisimpiin tuloksiin he tulevat, koska kukaan ei ole saavuttanut viimeistä huippua. Meidän täytyy ajatella, että juuri sentähden, että totuus on niin syvä ja korkea, tullaan erilaisiin tuloksiin. Sentähden mielestäni tuntuu, kun olen koettanut ajatella Tertullianusta,

asettua hänen kannalleen ja syventyä hänen psykologiaansa, että hän näki erään hyvin merkillisen asian. Hän oli suuri totuudenetsijä ja hänessä kehittyi sisäistä näkemystä, hän pääsi ymmärtämään asioita, ja kerran hän näyssään näki semmoisen ihmeellisen ja merkillisen asian, että ihminen, joka on kuollut ja haetaan pantu ja siinä ollut pitkiä aikoja – hän ei sitä miettinyt, miten tuolle ruumiille oli käynyt, se ei kuulunut hänen näkemykseensä – nousi ylös, kaikki tuon ihmisen eri osat koottiin yhteen, hänen sarksinsa eli lihansa koottiin yhteen ja hän nousi ylös. Tertullianus hämmästyí tástá niin, että kaikki jo sekaantuu, hän tyytyi siihen. Ja silloin hän sanoi itselleen: „Jumala on näyttányt minulle ylösnousemusmysterion, Jeesus Kristus on tämän minulle paljastanut, nyt minä osaan ihmisille selittää, että juuri heidän ruumiinsa nousee ylös viimeisenä päivänä.“ Mutta mitä Tertullianus oli itse asiassa silloin nähnyt? Hän oli nähnyt sen mysterion, jota me meidän aikanamme nimitämme jälleensyntymiseksi. Jos Tertullianus olisi ollut tilaisuudessa keskustelemaan itämaalaisten kanssa, olisivat ne selittäneet hänelle, että hän näki jälleensyntymisen, sillä ihmisen jälleensyntyminen on hänen vanhan minänsä ylösnouseminen. Millä tavalla? Hänen ruumiinsa on haudassa tai polttouunissa hävinnyt tai, kuten parsilaisten kesken, pantu torniin ja siellä ilman vaikutuksesta tai petolintujen toimesta hävinnyt. Muistakaamme, että juuri sarks eli liha ei Tertullianuksen käsityksessä tarkoittanut paljaastaan tätä fyysillistä ruumista: Paavalikin tarkoittaa sillä ihmisen alempaa persoonallisuutta, sillä ruumis, joka muodostaa meidän itsemme, sehän on meidän ajatuksemme ja tunteemme samalla. Sarks käsittää tämän kaiken, meidän persoonallisuutemme. Ja kun me synnyne jälleen, silloin on niin, että vanhan persoonallisuutemme kaikki olemuspuolet, kaikki sen ajatus- ja tunneatomit, mutta meidän täytyy lisätä, myöskin kaikki fyysiset, eetteriset voimat kootaan yhteen ja ne muodostavat sitten aivan uuden persoonallisuuden näkyväisessä maailmassa: mutta kuitenkin itse voimat ajatussisältö,

tunnesisältö ja eetteriset voimat otetaan vanhasta ja vanhemmat antavat ainoastaan tämän karkeamman, ulkonaisen harhamuodon. Mutta kaikki se, mitä todella kuuluu meidän persoonallisuuteemme, kootaan, yksin tästä fyysillisestäkin ruumiista on jotain otettu, niin että me voimme sanoa, että meillä on itse tämä karkea, fyysillinen ruumis mukana jälleensyntymisessä, vaikka ei jokainen sen atoomi, sillä vuodessa on kaikki uudistunut meidän fyysillisessä ruumiissamme, mutta jokin meissä, nimittäkäämme sitä vaikka tavallisella teosofisella tavalla permamenttiseksi atomiksi, peruatomiksi, pysyväiseksi atomiksi. Itse jälleensyntyminen on yhteydessä tämän fyysillisen ruumiin siemenen kanssa. Kun synnymme tähän näkyväiseen maailmaan, voidaan teoreettisesti sanoa, että meidän vanha minämme syntyy uudestaan. Vanhemmilta saamme fyysillisen ruumiin sitten, me emme itse voi koota fyysillistä ruumista, vaan isä antaa siemenatomin ja äidin kohdussa olemme sitten siksi kauan, että samme fyysillisen ruumiin kuin lahjaksi. Sentähden, koska olemme saaneet vanhemmilta uuden fyysillisen ruumiin, emme heti osaa realisoida vanhaa persoonallisuutta, emme oikeastaan ollenkaan; jollei meissä herää jälleensyntymismuisti, emme osaa realisoida vanhaa persoonallisuutta, vaan syntyy uusi persoonallisuus. Mutta kuitenkin olemme sama vanha, sentähden olemme kaikki erilaisia persoonallisuuksiltamme. Tertullianus näki tämän. Ja koska kirkkoisät eivät uskoneet jälleensyntymiseen – meidän on otettava se huomioon, sillä ainakin kirjoituksissaan he kieltävät sen – niin Tertullianus, kun näki jälleensyntymismysterion, luuli sitä ylösnousemusmysterioksi. Mutta ylösnousemusmysterio on meille jokaiselle siinä, että meidän pitää saavuttaa ijankaikkinen ruumis, ei tällainen hetkellinen, fyysillinen ruumis, sehän on jälleensyntymistä, vaan semmoinen, kuin on Jeesuksella Kristuksella, joka ei häviä ja jollainen on monella Valkoisen Veljeskunnan jäsenellä. Tällainen todellinen ylösnousemusruumis on saavutettava. Kuten Paavali sanoo:

„koko meidän saarnamme on turha, ellei Jeesus Kristus olisi noussut ylös: me olemme saaneet tämän kuolevaisen ruumiin ensimmäiseltä Adamilta, niin on olemassa toinen Adam, Kristus taivaassa, joka avaa meille tuon mahdollisuuden, että voimme saada kirkastetun ruumiin, joka ei kuole.“ Paavali tiesi, että on olemassa ylösnousemusruumis. Mutta tämä ei olisi meille mahdollisuutena, ellei Jeesus Kristus olisi voittanut kuolemaa ja noussut ylös. Mutta juuri sentähden, että Jeesus Kristus voitti kuoleman ja nousi ylös, on meillä kaikilla ihmisillä tämä mahdollisuus edessä ja se on meidän kaikkien saavutettavissa myös. Ja silloin tietysti on meille äärettömän tärkeä kysymys: millä tavalla se voi käydä päinsä? Samalla tavalla, kuin me saimme tämän katoavaisen, fyysillisen ruumiin kaukaisina aikoina ensimmäiseltä esi-isältä, yhdellä nimellä Adam, samalla tavalla me voimme saada siemenen tuohon kuolemattomaan, kirkastettuun, ijankakkiseen käyttövälineeseen Jeesukselta Kristukselta, ristinpuulla kuolleelta ja ylösnousseelta Kristukselta. Ja se teoreettisesti käy päinsä siten, että pääsemme yhteyteen Kristuksen ijankaikkisen voimaruumiin kanssa. Muistakaamme, hänen ruumiinsa ei ole karkea fyysillinen ruumis. Jos näemme hänet, hän on elävä ihminen, hän on ihmisen muotoinen, mutta kaikki hänessä loistaa, kaikki on sanoin kuvaamatonta: hän on täydellisesti fyysillinen, ja samalla tiedämme, että hänen fyysillisyytensä on paljasta voimaa, energiaa, itsetietoista olemista: se ei ole semmoista kuin meidän, jotka olemme sairauden, kuoleman alaisia. Ylösnousseen Kristuksen ruumis on puhdistunut, kirkastunut kaikista tämmöisistä, ei ole sairautta, ei ravinnon tarvetta, ei kuolemaa. Kuitenkin, kun hän meille esiintyy, hän on ihminen. Sentähden meidän myös täytyy ymmärtää, että jos tahdomme tulla osallisiksi tästä hänen suuresta saavutuksestaan, täytyy meidän päästä yhteyteen juuri omassa käyttövälineessämme, omassa eetteriruumiissamme hänen voimaruumiinsa kanssa, niin että hänen ruumiistaan voi lähteä voimaa meidän käyttövälineeseemme, eetteriruumiiseemme.

Hänen elämäntehtävänsä, hänen suuri työnsä ja suuri halunsa on, että me kaikki ihmiset tulisimme osallisiksi hänen kuolemattomuudestaan: hän yhtämittaa säteilee itsestään rakkautta, kuolemattomuutta ja tahtoo nostaa meitäkin siihen kuolemattomuuteen. Mutta sehän riippuu meistä Ei hän voi tehdä yhtä ainoaa ihmistä kuolemattomaksi, ennenkuin ihminen itse tahtoo joutua semmoiseen suhteeseen hänen voimaruumiinsa kanssa, että hänestä tulvii ja virtaa voimaa häneen. Hänen voimansa stimuloi ja auttaa meidän eetteriruumistamme niin, että meidän työmmme, joka muuten olisi yhtä vaikea kuin hänen, tulee helpommaksi. Voimmehan me ihmisetkin auttaa toisiamme näkymättömässä ja tässä elämässä, ja meidän suurin auttajamme on Jeesus Kristus ja hänen kanssaan Valkoinen Veljeskunta, joka tekee työtä juuri sen puolesta, että ihmiskunta saavuttaisi kuolemattomuutta. Mutta tietysti syntinen ei voi saavuttaa kuolemattomuutta; niin kauan kuin meissä on epätäydellisyyttä, emme voi saavuttaa kuolemattomuutta emmekä edes sitä tahdo.

Nyt minä sanon yhden asian: kun me olemme kuolleet ja olemme ensin tuonelassa ja sitten taivaassa, vietämme siellä pitkiä aikoja suuressa onnessa ja autuudessa, meidän onnemme malja on ääriään myöten täysi, emme voi kuvata sitä elämää, jonka vietämme taivaassa ja joka on tämän fyysillisen elämän ihannekuva, kaikki, mitä olemme toivoneet täällä, sitä voimme elää taivaassa, mitä olemme lapsina ja nuorina kuvitelleet ja uneksineet, että elämä voisi olla, sitä me saamme taivaassa elää. Mutta tästä huolimatta, huolimatta siitä, että luonto antaa meidän tyhjentää tämmöisen käsittämättömän onnen ja autuuden maljan, tulee hetki, jolloin me joudumme kuin elämän eteen, henki kysyy taas meiltä: mitä sinä nyt tahdot? Nyt olet ollut niin hyvä, kuin olet voinut kuvitella ja unelmoida, olet saanut olla niin puhdas, kuin kauneimmissa haaveissasi olet unelmoinut, olet saanut suorittaa semmoisia töitä, kuin olet unelmoinut, mitä sinä siis tahdot, sillä nyt olet nähnyt edessäsi, mitkä on elämän tarkoitus? Ja ihmissielu näkee edessään sen Jumalan Pojan täydellisyiden,

joka on asetettu meidän elämämme eteen, ja silloin jokainen ihmissielu lankeaa polvilleen tuon ihanteen eteen ja sanoo: „oi, tuo on saavutettava,“ „Joko olet sen saavuttanut?“, kysyy elämä. „En vielä, vielä minun täytyy saada elää ja kokea, paljon työtä tehdä, että pääsisin tuohon täydellisyyteen.“ „Mitä siis tahdot?“ „Tahdon tilaisuutta jatkaa työtäni pyrkiäkseni sitä täydellisyyttä kohti. Enkö voi sitä saavuttaa, sillä muuten en jaksaa olla olemassa?“ „Siis saat jatkaa työtäsi, työ jatketaan pimeyden valtakunnassa, se jatketaan siellä, missä on esteet tiellä, että täydelliseksi tulisit. Mitä tahdot siis?“ „Oi, anna minun syntyä jälleen vaikeuksiin, mennä takaisin kouluun, koska en vielä voi suorittaa tutkintoa.“ „Hyvä on, synny jälleen.“ Ja se tapahtuu meidän vapaasta tahdostamme, me itse tahdomme syntyä, me olemme saaneet Jumalalta sen armon, että voimme syntyä tänne voidaksemme voittaa. Kuolemattomuuden ruumista emme voi emmekä tahdo saavuttaa, ennenkuin olemme tulleet niin hyväksi ja täydelliseksi, että meidän kelpaa elää ijankaikkisesti. Mitä olisi ijankaikkinen elämä, jos meidän täytyisi kantaa taakkoja! Ensimmäinen on tultava Jumalan pojiksi, jotka voivat elää ikuista elämää, koska he ikuisesti voivat tehdä työtä. Sentähden meidänkin osanottomme Kristuksen ruumiiseen kyllä alkaa nyt, koska tahansa, mutta se ei ole samalla loppunut, on kuin meidän työmme juuri silloin alkaisi itsetietoisemmin, kun ajattelemme: Kristuksen ruumis on meihin astunut, ei ainoastaan Kristuksen henki, Kristus-tajunta, vaan tuo ihmeellinen saavutus, Kristuksen ruumis, joka tekee meidänkin ruumiistamme jotain. Se on meidän otettava vastaan, omaksuttava.

Todella mykistymme, kun ajattelemme, mitä suuri Valkoinen Veljeskunta, Jeesuksen Kristuksen veljeskunta, se, joka kyllä oli olemassa aikojen aamusta lähtien, mutta joka Jeesuksen Kristuksen työn kautta saavutti niin merkillisen uuden voiman, mitä se tahtoo ja tekee meidän hyväksemme. Sillä ajatelkaamme yhtä asiaa: kun olemme aivan jälleensyntymisen varassa, luonnonlakien varassa, silloin kaikki on matemaattisesti

oikein, karman lahjomaton laki mittaa jokaiselle, mitä tuleva on. Kaikilla meidän ajatuksillamme ja tunteillamme on seurauksensa, kaikki mitataan oikein, mitä kylvämme, sen saamme niittää, ja jälleensyntyminen tapahtuu karmanlain suuressa turvassa. Juuri sentähden, että karmanlain turvassa on niin oikein, totta, kristallinkirkasta ja puhdasta, on se myöskin, kuinka sanoisin, niin orvon elämää, kuten madame Blavatsky sanoo: ihmiskunta on kuin suuri orpo, kaikki on oikein ja kaikki riippuu vaan ihmisistä. Mutta Valkoinen Veljeskunta tahtoo meitä auttaa. Sehän on pitkin matkaa tahtonut ja koettanut auttaa ja tehdä työtä, mutta Jeesuksen Kristuksen työn kautta on nyt avautunut uusia, merkillisiä mahdollisuuksia Valkoisen Veljeskunnan auttamistyölle. Niinpä esim. karman suhteen. Ei niin, että karma voidaan pois pyyhkiä, ei Jumala asetu luonnonlakien yläpuolelle, mutta ylhäältä voidaan vuodattaa henkeä, joka tuo uutta luonnonlakien työskentelyyn, kuten tässä fyysisessä maailmassa, jos kaksi luonnonvoimaa työskentelee, voimme lisätä siihen kolmannen, joka voi muuttaa tuon työn suunnan. Se ei ole luonnon vastaista, sitä on Valkoinen Veljeskunta koettanut tehdä ja Jeesuksen Kristuksen suuren saavutuksen kautta on siihen tullut jotain ihmeellistä tai ei vielä, mutta Valkoisessa Veljeskunnassa odotetaan sitä hetkeä, jolloin hyvin ihmeellinen uusi saavutus, muoto, saadaan aikaan tässä karman toiminnassa. Siitähän niin paljon puhutaan, pyhissä kirjoissa puhutaan Kristuksen toisesta tulemisesta ja ihmiset ovat sen käsittäneet ulkonaisella tavalla. Vuonna 1000 odotettiin Jeesuksen Kristuksen toista tulemistä, ihmiset möivät omaisuutensa, mutta ei mitään tullut. Mutta evankeliumissa sanotaan nimenomaan, että Kristuksen toinen tuleminen ei tapahdu sillä tavalla: „Paljon Kristuksia tulee, älkää uskoko niihin, en minä tule sillä tavalla tämän maan päälle, vaan minä tulen pilvissä.“ Se merkitsee toiselta puolen, että Kristus tulee meille yksilökohtaisesti, taivaan pilvissä, me saamme nähdä Kristuksen silloin, kun olemme valmiit, henkilökohtaisesti. Mutta siinä on toinenkin merkitys,

sillä tämän tulemisen yhteydessä puhutaan evankeliumissa kaikista vaikeuksista, joita on maan päällä, viimeisestä ajasta, aionin lopusta, kulttuuriin lopusta, tämän nykyisen kulttuurin lopusta ja uuden, Vesimies-kulttuurin alkamisesta. Silloin tapahtuu Kristuksen toinen tuleminen. Ja se tarkoittaa, että Kristus silloin tulee, kuinka voisimme sanoa, ottamaan karman ohjokset käsiinsä, niin että hän tahtoo auttaa jokaista ihmistä jälleensyntymismysteriossa. Ja tämä merkitsee; kun ihminen on kuollut ja elää aikansa taivaassa ja on valmis syntymään uudestaan tänne, niin Jeesus Kristus silloin ottaa jokaista ihmisieltä ohjatakseen, antaakseen hänelle erikoista neuvoa: „Nyt, kun sinä synnyt jälleen, minä persoonallisesti tahdon painaa sinun mieleesi jotain, joka jää sinun tajuntaasi, kun synnyt. En tahdo, että eläisit sokeasti, tahtoisin auttaa sinua.“ Ei tietysti Jeesus Kristus voi näin puhua heti jokaiselle ihmiselle, mutta niille, jotka ovat oppineet häntä tuntemaan, hän voi puhua ja selittää ennen jälleensyntymistä, minkälainen on oleva sinun elämäsi ja mitä sinun tulee siellä tehdä. Minä, joka kaikki tiedän, voin sinulle neuvoa, mikä sinulle on paras. Ajatelkaamme, mikä ystävä meillä on, kuinka orvon asemasta tulemme joutumaan kuin lapset perheeseen, semmoisen ystävän luo, joka on niin äärettömästi kärsinyt meidän tähtemme ja yhtämittaa tahtoo meitä auttaa. Tämä on Kristuksen toinen tuleminen.